

Να ανατρέψουμε την πολιτική κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ & ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ

Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ενορχήστρωσε και προώθησε το μεγαλύτερο ξεθεμελίωμα κάθε εργασιακού και ασφαλιστικού δικαιώματος που είχε κερδίσει μεταπολεμικά ο κόσμος της εργασίας. Τα δημοσιονομικά ελλείμματα που για χρόνια δημιουργούνταν χάριν της ιδιωτικής κερδοφορίας (χαμηλή φορολογία του κεφαλαίου, φοροδιαφυγή και εισφοροδιαφυγή, άμεσες και έμμεσες επιδοτήσεις του τραπεζικού συστήματος, Ολυμπιάδα κ.λπ.) αλλά και από την κατασπατάληση της δημόσιας περιουσίας για ιδιοτελείς λόγους (ρουσφέτα, χορηγίες σε συλλόγους και ΜΚΟ, σκάνδαλα Siemens και Βατοπεδίου, εξοπλιστικά κ.λπ.) παρουσιάστηκαν ως χρέη που τώρα βαρύνουν

όλους μας εξίσου, δηλ. χρέη που πρέπει να πληρώσει ο λαός. Οι απειλές περί χρεοκοπίας χρησιμοποιήθηκαν για να νομιμοποιηθεί η προσφυγή στον δανεισμό από το ΔΝΤ και την ΕΕ καθώς και η συνακόλουθη υπογραφή του μνημονίου, στο οποίο περιγράφεται αναλυτικά το πώς οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι, η νεολαία θα πληρώσουν τα επόμενα χρόνια την κρίση.

Ωστόσο σήμερα, το δίλημμα «μνημόνιο ή χρεοκοπία», που αποτέλεσε την αιχμή της κυβερνητικής ρητορείας όλο αυτό το διάστημα, φαντάζει τραγικά ειρωνικό: γιατί και με το μνημόνιο η κοινωνία γύρισε πολλά χρόνια πίσω και η χρεοκοπία δεν

αποφεύχθηκε. Δεν είναι τυχαία η συζήτηση των τελευταίων ημερών για την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους, την οποία προωθούν πλέον επιμελώς τα αστικά επιτελεία. Η περίφημη λοιπόν «αναδιάρθρωση»- σχεδόν βέβαιη το επόμενο διάστημα- δεν είναι τίποτα άλλο παρά χρεοκοπία με άλλα λόγια: ο λόγος που δεν χρησιμοποιείται ο όρος αυτός αλλά η πιο τεχνοκρατική και ουδέτερη λέξη «αναδιάρθρωση» είναι για να αποκρύψουν το ναυάγιο της οικονομικής τους πολιτικής, η οποία εφαρμόστηκε δια πυρός και σιδήρου υποτίθεται για να ...περιορίσει το χρέος.

Στο βωμό λοιπόν της διαχείρισης του χρέους θυσιάστηκαν ένα χρόνο τώρα μισθοί και δώρα, ασφαλιστικά δικαιώματα, συλλογικές συμβάσεις, οι αποζημιώσεις των απολύσεων, κοινωνικά επιδόματα, δομές και υπηρεσίες. Για να μας πουν τώρα πως το χρέος δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί! Κι όμως είναι αυτή η πολιτική της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και της τρόικας που όχι μόνο δεν έλυσε αλλά οδήγησε σε παροξυσμό το δημοσιονομικό πρόβλημα και μας έφτασε στο χείλος της χρεοκοπίας, αφού η οικονομία βυθίστηκε στην πιο βαθιά ύφεση.

Την ίδια στιγμή ωστόσο που οι εργαζόμενοι βιώνουν συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα, οι τράπεζες και οι μεγάλες επιχειρήσεις κερδίζουν από την κρίση και από τα μέτρα της κυβέρνησης- είναι συγκλονιστικό αν σκεφτούμε πως από 110 δις € του δανείου της τρόικας (και χωρίς να έχουν όλα εκταμιευτεί) τα 108 δις έχουν πάει ήδη, έμμεσα ή άμεσα, στο τραπεζικό σύστημα (την τριετία 2008-2011). Την ίδια περίοδο οι ξένοι, κυρίως, ομολογιούχοι, γαλλογερμανικές τράπε-

ζες, πρόλαβαν να ξεφορτωθούν τα υποτιμημένα ελληνικά ομόλογα και προωθούν τώρα την ιδέα της «αναδιάρθρωσης»-χρεοκοπίας.

Η «αναδιάρθρωση», η οποία θα παρουσιαστεί ως σωτήρια λύση και με ελκυστικό τρόπο (δες παρέμβαση Σημίτη), είναι πλέον μια κομβική επιλογή των αστικών επιτελείων προκειμένου να συνεχιστεί η επίθεση στους εργαζόμενους και στην κοινωνία με νέα μέτρα: ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, νέα φοροεισπρακτικά μέτρα για τον περιορισμό του ελλείμματος, πάγωμα των προσλήψεων, νέα μείωση μισθών (και όχι μόνο για τους υψηλόμισθους, όπως λένε) και συντάξεων, περικοπές κοινωνικών δαπανών κ.ο.κ..

Το σχολείο της αγοράς και της αμάθειας

Η εκπαίδευση βρίσκεται στο επίκεντρο της επίθεσης αυτής προκειμένου να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται στην κοινωνία. Στόχος τους ένα σχολείο φτηνό, που να λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και να διαμορφώνει νέους ανθρώπους ημιμαθείς και εξειδικευμένους στις ανάγκες της αγοράς. Η επίθεση αυτή εκτυλίσσεται με τους εξής τρόπους:

- Με τις περικοπές δαπανών και την οικονομική ασφυξία της δημόσιας εκπαίδευσης (δραματική μείωση των κονδυλίων του προϋπολογισμού, μείωση προσλήψεων, συγχωνεύσεις σχολείων, μείωση λειτουργικών εξόδων κ.λπ.).
- Με την επίθεση στον εκπαιδευτικό, τα εργασιακά και ασφαλιστικά του δικαιώματα, την οικονομική και παιδαγωγική του αξιοπρέπεια. Βασικός μοχλός για αυτό θα είναι τόσο το νέο Μισθολόγιο (περικοπή των επιδομάτων, σύνδεση μισθού με την παραγωγικότητα και άρα με την αξιολόγηση, εξατομίκευση του μισθού, ατομική διαπραγμάτευση), όσο και οι ρυθμίσεις για τις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών (νέες μορφές ελαστικών εργασιακών σχέσεων, υποχρεωτική τριετία των νεοδιόριστων για τη θεμελίωση δικαιώματος μετάθεσης και διετία για τους υπόλοιπους, υπονόμευση της οργανικότητας, διεύρυνση εργασιακού ωραρίου, υποβάθμιση του ρόλου του συλλόγου κ.λπ.).
- Με την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, η οποία θα λειτουργήσει ως μοχλός κατηγοριοποίησης των σχολείων, τα οποία θα αντιμετωπίζονται σαν «προβληματικές» επιχειρήσεις όπου θα επικρατεί η λογική του κέρδους και της ζημιάς.
- Με το Νέο Λύκειο της φροντιστηριοποίησης, της κατακερματισμένης γνώσης και της εργαλειακής πληροφορίας, το οποίο δεν θα μπορεί να διδάξει στους νέους ανθρώπους μια συνολική εικόνα του κόσμου, ώστε να τον κατανοούν και να τον αλλάζουν, αλλά μονάχα ό,τι θεωρείται χρήσιμο για την αποδοτικότητα τους στην αγορά.

Υπάρχει ελπίδα:

Κάθε μέρα η κυβέρνηση, η «ανεξάρτητη» δημοσιογραφία και οι απολογητές του συστήματος προσπαθούν να μας πείσουν ότι κάθε αντίσταση είναι μάταιη, ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από αυτόν της συναίνεσης στις νεοφιλελεύθερες επιταγές της κυβέρνησης-ΕΕ-ΑΝΤ. Δείχνουν ατρόμητοι, υπερόπτες, αλαζονικοί... Προσπαθούν να φιώσουν κάθε διαφορετική φωνή, να απαξιώσουν κάθε είδους κριτική. **Στην πραγματικότητα, ένα πράγμα φοβούνται: την κοινωνική αναταραχή.**

Οι τρεις μεγάλες **πανεργατικές απεργίες** του τελευταίου χρόνου (5/5, 15/12, 23/2), παρόλο που δεν απέτρεψαν τα κυβερνητικά μέτρα, κατέδειξαν ολοφάνερα την αντίθεση της κοινωνίας στην πολιτική της κυβέρνησης. **Οι εργαζόμενοι στα ΜΜΜ, στους ΟΤΑ και στο ΥΠΠΟΤ, γιατροί και εκπαιδευτικοί** ανέπτυξαν ένα απεργιακό κίνημα υπεράσπισης όχι ιδιαίτερων προνομίων, όπως έλεγαν τα κυβερνητικά παπαγαλάκια, αλλά ζωικών κοινωνικών αγαθών (μεταφορές, υγεία, παιδεία, πολιτισμός κ.λπ.). Το μαχητικό κίνημα «**Δεν πληρώνω**» ταρακούνησε το σύστημα, ενώ ακόμα και οι αποδοκιμασίες των στελεχών ΠΑΣΟΚ και ΝΔ το τελευταίο διάστημα, παρά την εκτονωτική τους διάσταση, εκφράζουν καθαρά την πλήρη απονομιμοποίηση όσων συνεργούν στη κοινωνική λεηλασία. Αποκορύφωμα των κινητοποιήσεων **ο ηρωικός, πολύμηνος αγώνας των κατοίκων της Κερατέας** ενάντια στην απαξίωση του τόπου τους χάριν των συμφερόντων μεγαλοεργολάβων και, κυρίως, το μάθημα αγώνα και αξιοπρέπειας που έδωσαν σε όλους μας **οι τριακόσιοι μετανάστες** απεργοί πείνας.

Εστίες λοιπόν αντίστασης και αγώνα υπάρχουν πια πολλές. **Το ζήτημα είναι αυτές να πληθύνουν περισσότερο, να πολιτικοποιηθούν και να συντονιστούν με στόχο την συνολική ανατροπή αυτής της πολιτικής.** Ένα μεγάλο, πολιτικά συνειδητοποιημένο, μαχητικό και ανατρεπτικό ρεύμα φοβούνται τα αστικά επιτελεία. Η διαδικασία για να διαμορφωθεί αυτό το ρεύμα θα πρέπει να περάσει και μέσα από τα σωματεία των εργαζομένων, μέσα από το συνδικαλιστικό κίνημα.

Ποιο συνδικαλιστικό κίνημα:

Για να γίνει αυτό όμως χρειάζεται και μια άλλη κατάσταση στο συνδικαλιστικό κίνημα. Οι ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ όχι μόνο δεν επαρκούν αλλά και δεν θέλουν να οργανώσουν τους αγώνες. Όχι μόνο υποτάσσονται στη λογική του μονόδρομου, αλλά φτάνουν να διαπραγματεύονται και τους όρους εξαθλίωσης των εργαζομένων. Η ΟΛΜΕ δείχνεται και αυτή κατώτερη των περιστάσεων. Χρειάζεται η πρωτοβουλία να περάσει στη βάση των σωματείων, στις γενικές συνελεύσεις και το πρωτοβάθμιο σωματείο, ώστε να αλλάξει ρότα και η ομοσπονδία.

Όμως χρειάζεται και αναδιοργάνωση του ίδιου του πρωτοβάθμιου σωματείου. **Η ΕΛΜΕ Λέσβου, ειδικότερα, έχει αποδειχτεί πολύ κατώτερη των περιστάσεων.** Με ευθύνη της πλειοψηφίας του ΔΣ (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ), όλα αυτά τα χρόνια ταλαντεύεται από την παθητική αποδοχή όλων των

μέτρων μέχρι και την ενεργητική στήριξη πτυχών της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης (π.χ. «**αυτοαξιολόγηση**»). Τα στελέχη των παρατάξεων αυτών αντιλαμβάνονται τον συνδικαλισμό ως προπύργιο εφόδου για την κατάληψη διοικητικών ή κομματικών θέσεων έχουν διαμορφώσει ένα κλίμα αδράνειας και ωχαδερφισμού που υπονομεύει και κάθε προσπάθεια από τα κάτω.

Το σκηνικό αυτό πρέπει να ανατραπεί. Γι' αυτό και οι εκλογές της 5^{ης} Μάη είναι μια ευκαιρία. Μια ευκαιρία να πάνε σπίτια τους όσοι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο αντί να υπερασπίζονται τα συμφέροντα των συναδέλφων δίνουν χέρι βοήθειας στην κυβέρνηση και στην εκπαιδευτική διοίκηση, όσοι χτίζουν υπηρεσιακές και πολιτικές καριέρες στην πλάτη των εκπαιδευτικών!

Ψηφίζουμε Συμμετοχή και Αγώνα

Στις εκλογές της 5^{ης} Μάη μαυρίζουμε ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚ, στηρίζουμε το ψηφοδέλτιο της Αγωνιστικής Παρέμβασης. Θέλουμε σωματείο ενεργό, σκεπτόμενο, δραστήριο, μαχητικό-όχι σωματείο νεκροταφείο ελεφάντων και μοιράσματος καρεκλών, όπως θέλουν οι ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ-όχι στα «ήξεις, αφήξεις» και τις ταλαντεύσεις ηττοπάθειας της Αυτόνομης Πρωτοβουλίας-όχι στη στρεβλή χωριστική τακτική της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΠΑΜΕ), που τελικά, όπως απέδειξε κάθε μεγάλος αγώνας, ο διαχωρισμός της δεν έγινε με τον υποταγμένο συνδικαλισμό, αλλά με τους μαχητικούς αγώνες που τον υπερβαίνουν.

Απευθυνόμαστε προπαντός σε όσους συναδέλφους δεν είναι βολεμένοι από τα «ιδιαιτέρα» και τη συναλλαγή με τις μικροεξουσίες, σε όσους δεν έχουν παραιτηθεί από το δικαίωμα

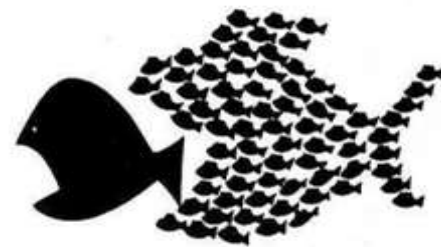
και τη χαρά να είναι Δάσκαλοι, σε όσους ονειρεύονται ακόμα το σχολείο της ανθρώπινης χειραφέτησης και της κοινωνικής απελευθέρωσης: να πάρουμε την ευθύνη μας απέναντι στη νέα γενιά και όλοι μαζί, χωρίς να εγκαταλείψουμε τις ιδιαίτερες πολιτικές μας απόψεις, **να χτίσουμε ένα Μέτωπο για την παιδεία και την εργασία αλλά και για τη δημοκρατία, ένα μέτωπο δράσης, αντίστασης και διεκδίκησης.**

Παλεύουμε για:

- Να ανατραπεί η πολιτική που οδηγεί το λαό στη χρεοκοπία!
- Άμεση έξοδος από το μηχανισμό «στήριξης» της τρόικας – Κατάργηση όλων των νόμων που υλοποιούν τις επιταγές του μνημονίου.
- Δεν αναγνωρίζουμε, δεν πληρώνουμε το χρέος τους – άμεση παύση πληρωμών του χρέους.
- Κοινωνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο.
- Αντικαπιταλιστική ρήξη με ΟΝΕ και ΕΕ.

Διεκδικούμε:

- Αυξήσεις στους μισθούς. 1.400 € καθαρά ο κατώτερος βασικός μισθός. Να ζούμε με αξιοπρέπεια από τη δουλειά μας. Αναπλήρωση όλων των απωλειών.
- Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων της 20ετίας. Πλήρη σύνταξη στα 30 χρόνια δουλειάς ή στα 58 (άνδρες) και 55 (γυναίκες), ίση με τον καταληκτικό μισθό.
- Όχι στις συγχωνεύσεις σχολείων. Νομοθετική κατοχύρωση του ορίου των 25 μαθητών ανά τμήμα.
- Κατάργηση τις ελαστικής εργασίας στην εκπαίδευση. Μόνιμο διορισμό για την κάλυψη των εκπαιδευτικών αναγκών.
- Όχι στην αξιολόγηση-χειραγώγηση του εκπαιδευτικού. Όχι στην αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και την κατηγοριοποίηση των σχολείων.
- Δημόσια δωρεάν εκπαίδευση. Ενιαίο 12χρονο υποχρεωτικό σχολείο, που να συνδυάζει την επιστημονική και την τεχνολογική γνώση.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ

Αθανασιάδου Μάγδα, Γυμνάσιο Πλωμαρίου
Αλχατζίδου Μάχη, Γυμνάσιο Άντισσας
Γεωργοκόστα Σοφία, ΕΠΑΣ Μυτιλήνης
Γκίκα Έφη, Γυμνάσιο Γέρας
Δημητρούλη Ελευθερία, ΓΕΛ Άντισσας
Κοντογιάννης Γιώργος, ΕΠΑΛ Καλλονής
Κρεασίδης Γιώργος, Γυμνάσιο Άντισσας
Κρητικός Παναγιώτης, ΓΕΛ Πέτρας
Μαραφής Δημήτρης, Γυμνάσιο Άγρας
Μπάλλας Ανδρέας, ΓΕΛ Πέτρας
Ντουράκης Κώστας, ΓΕΛ Μανταμάδου
Σπανός Γιώργος, Γυμνάσιο Πλωμαρίου
Τονοζλή Δίνα, ΓΕΛ Πέτρας
Τσαγλιώτης Γιώργος, Γυμνάσιο Πλωμαρίου
Τσιρεπλής Τάκης, ΕΠΑΛ Καλλονής